

opusdei.org

Streda 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 5. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: dobro a
zlo je v nás; pre kresťana je
každé zrieknutie sa väčším
potvrdením; skúmať naše srdcia
do hĺbky.

12.02.2025

„POČÚVAJTE MA všetci a pochopte,“
povedal Ježiš veľkému zástupu,
„človeka nemôže poškrniť nič, čo
vchádza doň zvonka, ale čo vychádza
z človeka, to poškrňuje

človeka“ (Mk 7, 14-15). Neskôr Ho učeníci v súkromí požiadali o podrobnejšie vysvetlenie týchto slov, ktoré sa im nepochybne zdali veľmi nové. Zdá sa, že Pánovi mimoriadne záležalo na tom, aby sa to vrylo do duší tých, ktorí Ho nasledovali: Je to srdce, ktoré hľadá na Boha. Odtiaľ pramení jeho osobitná starostlivosť o to, aby sa tí, čo Ho nasledovali, naučili žiť tak, že budú hľadiť na dôležité veci. Pán prišiel, aby priniesol Vykúpenie, aby premenil naše srdcia a nezostal v sporoch s úzkymi obzormi.

Evanjelium si vždy zachováva svoju pulzujúcu aktuálnosť. Preto sa môžeme pýtať, či sa aj nám deje to, čo tým farizejom, ktorí čistili kalich zvonka, bez toho, aby si uvedomili, že špina je vnútri (porov. Mt 23, 26). Ježiš „zdôrazňuje prvenstvo vnútra, teda prvenstvo *srdca*: nie vonkajšie veci nás robia svätými alebo nie, ale je to srdce, ktoré vyjadruje naše

úmysly, naše rozhodnutia a túžbu
robiť všetko z lásky k Bohu.

Vonkajšie postoje sú dôsledkom toho,
pre čo sme sa rozhodli v srdci, a nie
naopak: pri vonkajších postojoch, ak
sa srdce nezmení, nie sme praví
kresťania. Hranica medzi dobrom a
zlom nie je mimo nás, ale skôr v nás.
Môžeme si položiť otázku: kde je
moje srdce? (...) Bez očisteného srdca
nemožno mať skutočne čisté ruky a
pery, ktoré by hovorili úprimné slová
lásky, milosrdenstva a odpustenia. To
môže urobiť len úprimné a očistené
srdce“[1].

SVÄTÉ PÍSMO má pre nás mnoho
náznakov toho, čo chcel Ježiš
sprostredkovať farizejom: chcel im
vysvetliť, že odriekanie, ku ktorému
nás Boh niekedy vyzýva, je v
skutočnosti na druhej strane
potvrdením, to znamená, ide o niečo

pozitívne. Dôležitá otázka sa netýkala jedla, ktoré sa môže alebo nemôže jesť, ale toho, čo sa odohráva vo vnútri človeka. Preto v inom úryvku počujeme túto Pánovu výzvu: „Nezháňajte sa za pominuteľným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život“ (Jn 6, 27). V tom istom duchu nám svätý Pavol pripomína, že „každý, kto závodí, zdržuje sa všetkého; oni preto, aby dosiahli porušiteľný veniec, my však neporušiteľný“ (1 Kor 9, 25). Pán chce, aby sme neupadli do asketizmu tých farizejov, ktorí žili podľa predpisu, ale zabudli, čo je v hĺbke, čo v skutočnosti potvrdzovali.

Kresťanstvo je oveľa viac než to, čo je vidieť na povrchu: Pán nás pozýva, aby sme hľadali to, čo je trvalé, stále. Naša viera nie je veľké „nie“, ako by to niektorí mohli nesprávne pochopiť. Kresťanský život síce niekedy znamená povedať „nie“, ale len do tej miery, do akej nám to

pomáha povedať „áno“ väčším veciam. Postíme sa, ale preto, aby sme hľadali ten pokrm, ktorý stojí za to, ten pokrm, ktorý zostáva. Benedikt XVI vo svojej prvej homílii ako Petrov nástupca, spomínajúc na svojho predchodcu, povedal: „Nebojíme sa všetci nejakým spôsobom – ak necháme Krista úplne vstúpiť do nášho vnútra, ak sa mu úplne otvoríme – nebojíme sa, že nám z nášho života niečo vezme? Nebojíme sa, že sa vzdáme niečoho veľkého, jedinečného, čo robí život krajším? Neriskujeme, že sa potom ocitneme v úzkosti a budeme zbavení slobody? A predsa chcel pápež povedať: Nie! Kto vpustí Krista, nestratí nič, nič – absolútne nič – z toho, čo robí život slobodným, krásnym a veľkým“[2].

PRI NAZERANÍ na Ježišov zoznam zlých vecí, ktoré môžu vychádzať z nášho srdca, môže byť zaujímavé zastaviť sa a zistiť, čo sa týka nás osobne. Je pravda, že Pán začína silnými slovami, ako napríklad „krádež“ alebo „vražda“, a keď ich počujeme, môžeme sa domnievať, že sa nás netýkajú. Stačí však pokračovať ďalej, aby sme zistili, že v tom istom zozname nájdeme napríklad pýchu alebo hlúposť. Ľahká tendencia zatieniť rodinný pokoj spormi podobnými tým farizejským alebo neschopnosť „každodenného úsilia povzniesť sa nad drobnými malichernosťami a bezočivosťou ľudí, ktorí s tebou žijú“[\[3\]](#), je znakom toho, že v našej povahe môže byť viac farizejstva, než si myslíme. Možno pýcha potichu znečisťuje naše osobné vzťahy alebo možno nie sme dosť múdri na to, aby sme si uvedomili, že to, čo od nás Pán žiada, je starať sa o veci hore, nie o veci na zemi (porov. Kol 3, 2).

Tento evanjeliový úryvok nás vyzýva, aby sme preskúmali, do akej miery sa naše srdce čoraz viac stotožňuje s Pánovým srdcom. Práve svätý Pavol nás opäť upozorňuje, aby sme si uvedomili, že pýcha nás niekedy môže priviesť k tomu, že upadneme do povrchného spôsobu prežívania viery, snažíme sa správať kresťansky, ale nie preto, aby sme sa tešili z Krista, ale aby sme uspokojili svoje ego: „Ak ste s Kristom odumreli živlom sveta, prečo sa, akoby ste ešte žili vo svete, podriaďujete nariadeniam: *Nechytaj ani neokús, ani sa nedotýkaj!*? Veď to všetko sa má použiť, a tým zničiť – sú to ľudské príkazy a náuky. Vyzerá to ako múdrosť v predstieranej nábožnosti, poníženosti a prísnosti voči telu; ale nie je to nič čestné, iba na ukávanie tela“ (Kol 2, 20-23).

So svätým Josemaríom sa môžeme modliť: „*Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum*; Najsladšie Srdce

Máriino, daj nám silu a istotu na našej pozemskej púti“[4]. Nech nám naša Matka pomôže očistiť naše srdcia, aby sme odtiaľ mohli pozdvihnúť svoj pohľad a svoje skutky k Bohu.

[1] František, *Anjel Pána*, 30-VIII-2015.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 173.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 178.
